

ת"פ 45269/08/19 - מדינת ישראל נגד בניאמין ראהב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45269-08-19 מדינת ישראל נ' ראהב
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל ע"י עוה"ד רעות זוסמן

נגד

- בניאמין ראהב ע"י עוה"ד ליעד מור יוסף

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שלושה אישומים. האישומים נולדו על רקע חשדו של הנאשם כי אלירן אהרון (להלן: **אלירן**) מקיים קשר רומנטי עם אשתו של הנאשם. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, אלירן התגורר בדירה שמצויה בבניין בתחומי העיר רמלה (להלן: **הבניין**).

2. באישום הראשון, יוחסה לנאשם עבירה של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 8.12.18, בשעה 19:30 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבניין כשהוא תחת השפעת אלכוהול. הנאשם אחז בחולצתו של אלירן ואמר לו: "**אני רוצה להתגרש, תעזור לי להשיג את הילדים שלי, אם לא תעזור לי אני יהרוג אותך, את אשתך, את הבת שלך, את אחותך ואת אמא שלך, אין לי מה להפסיד**".

3. באישום השני, יוחסה לנאשם עבירה של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה וכחודש עובר ליום 8.12.18, בשעה 19:30 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבניין כשהוא תחת השפעת אלכוהול. הנאשם אמר למתלונן "**תעזור לי להשיג את הילדים שלי ואם לא יקרה לך משהו**".

4. באישום השלישי יוחסה לנאשם עבירה של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, וכחודשיים עובר ליום 8.12.18 בשעה 19:30 או בסמוך עמוד 1

לכך, הגיע הנאשם לבניין ואמר לאלירן "אם לא תעזור לי, יהיה פה בלאגן".

גרסת אלירן למול גרסת הנאשם

5. להלן תמצית עדותו של אלירן בבית המשפט, לגבי כל אחד מהאישומים בנפרד (פרוט' מיום 25.11.20, עמ' 8 ש' 21 - 29, עמ' 9 ש' 1 - 31, עמ' 10 ש' 7 - 23, עמ' 11 ש' 1 - 7, עמ' 12 ש' 13 - 22, עמ' 13 ש' 18 - 31, עמ' 14 ש' 5 - 12, עמ' 15 ש' 1 - 8, עמ' 16 ש' 27 - 32):

א. לגבי האישום הראשון: הנאשם חשב שאשתו בוגדת בו עם אלירן. ביום 8.12.18, אלירן עמד מחוץ לבניין ועישן סיגריה. לפתע, הגיע הנאשם, נעמד מולו, אחז בחולצתו ואמר לו שאם לא יעזור לו לקבל את הילדים שלו בחזרה הוא יהרוג אותו, את אשתו, את אמו, את אחותו ואת בתו. אלירן סיפר על האירוע לאשתו, שני אהרון (להלן: **שני**) והיא הייתה בדעה שיש להגיש תלונה למשטרה. ביום שלמחרת, אלירן הגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם וביום 11.12.18 הגיש בקשה לבית משפט השלום ברמלה לקבלת צו הגנה נגד הנאשם לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001, ואכן ניתן צו (ת/1).

ב. לגבי האישום השני: כחודש לפני האירוע מושא האישום הראשון, אלירן עמד מחוץ לבניין ולפתע הגיע הנאשם ואמר לו "אני רוצה את הילדים שלי, ואם לא, יקרה לך משהו".

ג. לגבי האישום השלישי: כחודשיים עובר לאירוע המתואר באישום הראשון, גם כאן, אלירן עמד מחוץ לבניין והנאשם הגיע למקום ואמר לו "תעזור לי לקבל את הילדים שלי, אם לא אני יהרוג אותך".

6. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם לגבי שלושת האירועים המתוארים בכתב האישום, היא כדלקמן (פרוט' מיום 25.11.20 עמ' 26 ש' 5 - 17, עמ' 27 ש' 3 - 23, עמ' 29 ש' 5 - 9, עמ' 30 ש' 1 - 29, עמ' 31 ש' 1 - 4; וכן ראו את אמרת החוץ של הנאשם במשטרה, ת/2 ש' 10-17, וכן ש' 21-52):

א. הנאשם משוכנע שאשתו בגדה בו עם אלירן ושהאחרון משקר לאשתו שהוא לא בגד בה, כמו שאשתו של הנאשם שיקרה לו שהיא לא בגדה בו, לפי דבריה, לא עם אלירן וגם לא עם אף גבר אחר.

ב. לפי גרסתו של הנאשם, היה רק מפגש אחד עם אלירן שמתייחס לאישום הראשון ובעוד שהמפגשים הנטענים באישום השני והשלישי, מעולם לא התרחשו.

ג. אחיו של הנאשם מתגורר קרוב לבניין. לגבי האישום הראשון, הנאשם הגיע לבקר את אחיו ובאופן מקרי לחלוטין ראה את אלירן והאחרון התגרה בנאשם בכך שצחק בפניו. הנאשם בתגובה אמר לאלירן שהוא מודה לו על כך שנתן לנאשם לגלות מי זו אשתו וגם הודה לו על כך שהרס לו את הבית.

ד. הנאשם מכחיש שאיים על אלירן בדרך כלשהי ומכחיש גם שאמר לו שיפגע בו או במי מבני משפחתו.

דין והכרעה

7. הנני קובע שיש לבצע **פלגין דיבורא** לעדותו של אלירן בנוגע לשלושת האישומים, כך שהנני קובע שעדותו בנוגע לאירוע המתואר באישום הראשון היא עדות אמינה ויש לתת לה את מלוא המשקל ואף יש להעדיפה על עדותו של הנאשם בנוגע לאישום הראשון, שנמצאה בלתי אמינה. לעומת זאת, הנני קובע שיש לייחס משקל נמוך לעדותו של אלירן בנוגע לאירועים המתוארים באישום השני ובאישום השלישי.

8. לפי הכלל בדבר "פלגין דיבורא", בית המשפט רשאי לקבל כעדות אמת רק את אותו חלק מהעדות שנראה לו מהימן ולדחות את החלקים שנראים לו בלתי אמינים. מבחינת האמינות, אין לראות עדות בהכרח כחטיבה שלמה אחת, אשר לגביה יש רק שתי חלופות, והן - לקבלה בשלמות או לדחותה בשלמות. ניתן לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבוד את הבר מן המוץ ולהבדיל בין האמת לשקר, וזאת על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות, או על פי הגיונם של דברים. בית המשפט מודרך במקרים מעין אלה בהוראותיו של סעיף 53 לפקודת הראיות, המפנות לניסיון החיים, להיגיון ולטביעת העין השיפוטית (ראו ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה (4) 133, 185 - 186 (1991); ע"פ 4383/06 **דנינו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.1.12, פסקה 26 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

9. התוצאה המעשית של ההחלטה לבצע פלגין דיבורא לעדותו של אלירן כמתואר לעיל, היא כפולה: ראשית, שיש להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים שמופיעה באישום הראשון; שנית, יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים שמופיעה באישום השני ומעבירת האיומים שמופיעה באישום השלישי.

10. **באשר לאישום הראשון**, מסקנתי שעדותו של אלירן לגבי עובדות אותו אירוע היא מהימנה ויש להעדיפה על עדותו של הנאשם, מבוססת על המשקל המצטבר של ארבעה נימוקים.

11. **ראשית, הפניה למשטרה להגשת תלונה.** אלירן מצא לנכון לפנות למשטרה ביום שאחרי קבלת האיומים. אומנם, לא מדובר בתלונה שהוגשה באופן מיידי לאחר שהושמעו כלפיו דברי האיום, אך עדיין, פניה ביום שלמחרת היא לא פניה מאוחרת ולא מדובר בשיהוי משמעותי בהגשת התלונה. הפניה למשטרה ביום שלמחרת נותנת לעדותו של אלירן נופך של אמינות.
12. **שנית, הפנייה של אלירן לבית המשפט לקבלת צו הגנה.** אלירן גם פנה לבית משפט השלום ברמלה לקבלת צו הגנה נגד הנאשם לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת (ת/1). הפניה לבית המשפט לקבלת צו הגנה מעידה על קיומו של חשש אמתי אצל אלירן לפגיעה עתידית בו ובמשפחתו על ידי הנאשם. עצם הפנייה לבית המשפט מהווה חיזוק לעדותו של אלירן לגבי אמיתות האירוע המתואר האישום הראשון.
13. **שלישית, עדותה של שני שאלירן סיפר לה שהנאשם איים עליו.** שני העידה במשפט שאלירן עדכן אותה לגבי האיומים מושא האישום הראשון מיד לאחר שהתרחשו ושהוא היה נסער ולכן היא המליצה לו להגיש תלונה במשטרה (פרוט' מיום 25.11.20 עמ' 18 ש' 7 - 20, עמ' 19 ש' 6 - 11). עדותה של שני היא עדות לכך שאלירן אמר לה שהנאשם איים עליו ושבעת שסיפר לה הוא היה נסער. במילים אחרות, מדובר בעדות לעצם אמירת הדברים על ידי אלירן לשני וכמובן לא עדות לאמיתות התוכן, קרי לאמיתות תוכן דבריו של אלירן שאכן אוים. אף על פי כן, ראיה לגבי "עצם אמירת הדברים" היא ראיה שיש בכוחה להשליך על שאלת מהימנות עדותו של אלירן לגבי האישום הראשון. על השימוש בראיה שמעידה על "עצם אמירת הדברים" ככלי משני בידי בית המשפט לצורך הערכת מהימנותו של עד, ראו דבריה של כבוד השופטת ארבל ב-ע"פ 10121/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.4.13) פסקאות 20 - 23 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל.
14. **רביעית, הנאשם לא הביא ראיה או עד להוכחת טענתו שאחיו מתגורר ליד הבניין.** הנאשם טען שאחיו מתגורר ליד הבניין ושבמועד האירוע המתואר באישום הראשון, הוא היה אצל אחיו ובאופן מקרי לחלוטין פגש באלירן, ולא מדובר בהגעה לבניין מתוך כוונה לאיים על עליו. בפועל, הנאשם לא הביא שום ראיה שמוכיחה שאחיו מתגורר בבניין אחר המצוי קרוב לבניין שבו מתגורר אלירן וגם לא הביא את אחיו כעד על מנת שיעיד על מקום מגוריו.
15. בפסיקה נקבע שאם נאשם נמנע מהבאת ראיה או עד מטעמו לצורך ביסוס טענה מהותית שיש בפיו, בית המשפט יכול לצאת מתוך ההנחה כי אילו הובאו הראיה או העד, הייתה הראיה או העדות תומכת בגרסת הצד שכנגד (ע"פ 712/94 גאברי נ' מדינת ישראל פ"ד מט(2) 332, 337 (1995) בדברי כב' השופט קדמי; ע"פ 3947/12 **סאלח נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.1.13) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).
16. ולענייננו, לאור העובדה שהנאשם לא הוכיח את מקום מגוריו של אחיו, נוצרת חזקה שבעובדה שאילו היה מביא את הראיה או את העד שהיו מלמדים על כתובת מגוריו של אחיו בעת קרות האירוע המתואר

באישום הראשון, הדבר היה מלמד שכלל לא התגורר בסמיכות לבניין. בנסיבות אלה, העובדה שהנאשם לא הביא ראיה או עדות להוכחת כתובת מגוריו של אחיו, יש בה כדי להפחית מאמינות גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות הדברים באירוע המתואר באישום הראשון.

17. **באשר לאישום השני ולאישום השלישי**, המסקנה שיש לייחס משקל נמוך לעדותו של אלירן בנוגע למה שקרה באירועים מושא אישומים אלה, ולכן יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים שמופיעה בשני האישומים, מבוססת על המשקל המצטבר של ארבעה נימוקים.

18. **ראשית, שיהוי בהגשת התלונה**. לגבי האירוע שבאישום השני, מדובר באירוע איומים שהתרחש כחודש עובר ליום 8.12.18 ואלירן לא ראה צורך בהגשת תלונה למשטרה. כך גם לגבי האירוע שבאישום השלישי, שהתרחש לטענת אלירן כחודשיים עובר ליום 8.12.18, אלירן לא ראה צורך בהגשת תלונה. לכן, על פניו נראה שעדותו של אלירן במשטרה שהנאשם איים עליו פעמיים נוספות בעבר, היא עדות כבושה. מכאן גם המסקנה שיש לייחס לחלק זה בעדותו משקל נמוך.

19. **שנית, עדות יחידה**. עדותו של אלירן שקיבל איומים מהנאשם בשני מועדים נוספים בעת שהיה מחוץ לבניין, וזאת כמפורט באישום השני והשלישי, היא עדות יחידה שאיננה נתמכת בראיות נוספות. יש לציין ששני העידה שלגבי האירוע המתואר באישום השני, היא הגיעה לבניין עם הרכב כאשר בתה הייתה עמה ברכב, וראתה את הנאשם במקום, אך היא אישרה שלא שמעה דברי איום כלשהם מהנאשם כלפי אלירן. בנוסף, לא רק שהיא ואלירן לא פנו למשטרה לאחר האירוע המתואר באישום השני, אלא שגם כאשר מסרה את גרסתה במשטרה לאחר האירוע מושא האישום הראשון, היא לא ציינה דבר במשטרה לגבי קיומו של אירוע כלשהו ששייך לאישום השני (פרוט' מיום 25.11.20, עמ' 21 ש' - 31 - עמ' 22 ש' 13). יוצא מכך, כאמור, שעדותו של אלירן לגבי אירוע האיומים שבאישום השני, היא עדות יחידה.

20. לפי הפסיקה, מנקודת ראיות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. בפסיקה נקבעה חובת "האזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן כי עדות יחידה לפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה והחלטה חייבת להיות מלווה בהנמקה מדוע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471; רע"פ 8884/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.6.14) פסקה 10 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

21. ולענייננו, השילוב בין השיהוי בהגשת התלונה למשטרה לגבי האירועים המתוארים באישום השני והשלישי לבין העובדה שמדובר בעדות יחידה, מובילה אותי למסקנה שלא ניתן לבסס ממצא עובדתי מרשיע כנגד הנאשם בהסתמך על החלק בעדותו של אלירן שנוגע לאישומים האמורים.

22. **שלישית, הצורך בריענון זיכרון.** בעת שהעיד אלירן בבית המשפט בחקירתו הראשית, הוא זכר היטב את האירוע המתואר באישום הראשון ולא היה צורך בריענון זכרונו על ידי נציגת המאשימה. לעומת זאת, בעת שהעיד לגבי האירועים מושא האישום השני והשלישי, היה צורך לרענן את זכרונו, לרבות קריאה חוזרת של השורות הרלבנטיות באמרת החוץ שלו ואישור האמור בהם (ראו פרוט' מיום 25.11.20, עמ' 10 ש' 24 - עמ' 11 ש' 8). כידוע, כאשר יש צורך בריענון זיכרון, הדבר עלול לכרסם מהמשקל שיש לייחס לעדות של העד.

23. **רביעית, דבריו של אלירן בעצמו שלא הרגיש מאוים ולא הבין את הדברים כאיום.** משנשאל אלירן בחקירתו הראשית בבית המשפט מדוע לא הגיש תלונה במשטרה מיד לאחר קרות האירוע המתואר באישום השלישי, ואף לא לאחר קרות האירוע המתואר באישום השני, הוא השיב "**האיומים הראשונים, לא היה איום ממשי, היה איום אבל לא חששתי כמו שהיה איום ברצח של המשפחה שלי, מבחינתי זה היה קו אדום**" (פרוט' מיום 25.11.20, עמ' 9 ש' 25-27). נזכיר לקורא, אלירן העיד שבאישום השלישי, הנאשם אמר לו שיהרוג אותו (פרוט' מיום 25.11.20, עמ' 9 ש' 3-9). הדבר מעלה תהיה, האמנם אמירה מפורשת על ידי הנאשם לאלירן שיהרוג אותו, היא לא בגדר קו אדום, שמצדיק כשלעצמו פניה למשטרה? לדעתי, אי הגשת תלונה לגבי האירועים המתוארים באישום השני והשלישי, מיד לאחר התרחשותם, מחזקת את המסקנה שיש לייחס משקל נמוך לחלק בעדותו של אלירן בנוגע לאותם אישומים.

סוף דבר

24. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כדלקמן:

- א. לגבי האישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
- ב. לגבי האישום השני, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
- ג. לגבי האישום השלישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, א' טבת תשפ"א, 16 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.